LIBRIS | We know books

FLORIN
GHENA

RĂZBUNAREA

roman

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

LIBRIS | We know books

Cuprins

1. Întâlnirea 7
2. Acasă 10
3. Luiza 15
4. Reîntâlnirea 19
5. Negocierea 23
6. Prânzul 27
7. Surpriza 30
8. Interviul 2 36
9. Destăinuirea 41
10. Relaxarea 46
11. Invitație 50
12. Interviu 3 53
13. Cununia 58
14. Interviu 4 66
15. Interviu 5 70
16. Interviu 6 73
17. Vestea 76
18. Ultimul interviu 81
19. Pedeapsa 90
20. Job-ul 93
21. O viață nouă 101
22. Epilog 112

LIBRIS | We know books

I

Întâlnirea

Era în stația de autobuz. Trăgea cu sete și nervi dintr-o țigară. Se vedea pe fața ei că este obosită și stresată și hainele de pe ea parcă atunci fuseseră scoase din mașina de spălat și nu au mai trecut pe la călcătorie. Apoi a aruncat țigara și s-a urcat în același autobuz. M-am așezat pe scaun la mijlocul mașinii iar ea se chinuia să composteze biletul și îi venea să plângă dar se abținea cu mare greutate, apoi s-a așezat pe un scaun și și-a deschis telefonul. O priveam din spate și vedeam cum îi tremură mâinile pe telefon. Îmi stârnise curiozitatea ca persoană. Care era viața ei? De unde venea așa de dimineață în starea în care era? Cum o femeie poate să fie nervoasă și să tremure în halul ăsta dimineața la prima oră când noaptea dormi și te odihnești. Sau poate că nu? Erau întrebări care își făceau deja loc în mintea mea. Și în timp ce mă gândeam cum să o abordez, o văd ridicându-se spre ușa din față. La fel am făcut și eu spre ușa de la mijloc. Fie ce-o fi, îmi zic în gând, trebuie să încerc. Și în momentul în care a coborât, eu am apărut în fața ei spunându-i:

LIBRIS | We know books

— Domnișoară, nu vă supărați, vreau să vă întreb ceva.

Ea foarte curioasă și mai ales foarte surprinsă de curajul meu, a ridicat privirea spre mine, stătu puțin în cumpănă și spuse:

— Da domnule, spuneți, dar repede că mă grăbesc.

— Domnișoară, eu sunt acesta, și îi arăt buletinul și în timp ce se uita foarte mirată la el mai degrabă gândindu-se la situație decât să citească ce scrie pe actul ce-l avea în față, eu îi explicam interesul meu pentru persoana ei.

— V-am văzut în stație și mi s-a părut că sunteți o persoană cu probleme și foarte derutată. Primul meu instinct a fost acela de a-mi oferi ajutorul dar apoi mi-am dat seama că situația ar putea fi mai complicată decât mi-aș fi putut închipui. Aș putea să vă ofer discreția mea dacă aveți nevoie de o persoană căreia să îi destăinuiți toate ofurile, necazurile și problemele și aș putea găsi un sfat bun pentru nevoile dumneavoastră.

— Domnule, vă mulțumesc pentru intențiile bune care se văd în ochii dumneavoastră dar am o prietenă foarte bună căreia îi spun tot și ea mie.

— Domnișoară, vă rog, mi-ați inspirat un subiect de roman, asta de când v-am văzut în stație. Nu știu,

LIBRIS | We know books

dar dacă intuiția nu mă înșală cred că aveți o viață foarte interesantă și zbuciumată.

— Aveți dreptate domnule, dar eu nu am timp acum pentru destăinuiri și nici nu văd vreun motiv de ce aș face-o?!

— Nici nu am pretenții acum dar dacă vă las numărul meu de telefon să mă sunați când aveți timp, voi fi recunoscător. Gândiți-vă că îmi acordați un interviu despre viața dumneavoastră.

După ce și-a notat numărul de telefon zise:

— Mulțumesc mult, oricum aștept un telefon de la dumneavoastră. Sărut mâna și vă doresc o zi bună.

— La revedere, domnule.

LIBRIS | We know books

II

Acasă

Mergând spre casă, mă tot gândeam la tupeul individului care m-a acostat pe stradă să-mi vorbească, culmea, ca și când ne-am cunoaște de când lumea. Și nu știu cum dar mi-a lăsat impresia că vorbește serios și este un tip civilizat și de încredere. Ajunsă acasă mi-am aruncat hainele de pe mine, de la ușă până la baie, pe unde am apucat și am dat drumul la apă caldă ghemuindu-mă în vana rece cu genunchii la gură rămânând așa minute bune să mă biciuiască apa, cum făceam de obicei când veneam de la muncă. După ce am terminat facultatea am încercat mai multe joburi dar n-am reușit să mă stabilesc la nici una. M-am combinat cu unul la o petrecere, i-a plăcut de mine, nu avea cum altfel că și arătam bine, i-am dat numărul de telefon și de atunci mă cheamă când este nevoie de o „damă de companie". Mai scot și eu un ban, ce să fac, trebuie să trăiesc și eu că alt job n-am și lucrez singură și numai pentru mine și decât pe centură cu toți nespălații, mai bine așa, mai ales că ai mei clienți sunt oameni civilizați

LIBRIS | We know books

și dacă nu curge, pică, pe lângă cum mă înțeleg cu ei. Suntem două și lucrăm împreună cu maxim patru clienți odată și numai noaptea. Nu-i vorba că sunt darnici de mână, altfel pe stradă nu ne cunoaștem.

Și apa curgea și mă biciuia ca și când m-ar spăla de toate păcatele și m-ar pedepsi pentru toate faptele și gândurile rele. Îmi place să mă pedepsesc în felul acesta, după fiecare noapte de muncă. Și acum ce-am mai făcut? Nimic rău și chiar dacă aș fi făcut ceva necugetat, nu eram eu de vină. Viața mea a fost una rea; mama mea m-a conceput dintr-un viol. Mi-a povestit cum a fost; când moare cineva în sat toată lumea merge la priveghi. Ion, un vecin de-al nostru, a venit la tata să-l ia să meargă împreună dar el plecase, eram singură acasă, fată la 16 ani. M-am zbătut cât am putut, de auzit nu mai era nimeni prin vecini. Văzând că mă opuneam mi-a tras o palmă de am ametit, n-am mai putut face nimic. M-a durut toată săptămâna. Abia după trei luni a observat mama și m-a întrebat într-o seară când eram doar noi două.

— Cine-i?

Am lăsat capul jos. Pe mama nu puteai să o păcălești.

— Ion, vecinul.

— Cum s-a întâmplat? Și i-am povestit. Apoi m-a luat în brațe și am plâns amândouă și mi-a

LIBRIS | We know books

spus: lasă că o să fie bine. Când a venit tata, a aflat. S-a dus la Ion.

— Gheorghe, a zis mama, să nu faci ceva rău, îl creștem noi.

Tata era un om aprig de felul lui. M-a chemat la el. Tremuram de frică. Ținea la mine. Doar pe mine mă avea. Nu m-a bătut niciodată.

— Mâine îți iei ce-i al tău și te muți la el. Așa cum a știu să facă copii, așa să și-i crească. Și mai târziu vă luați cu cununie. Și așa a fost. Socrii mei erau oameni buni, cu frica lui Dumnezeu. Au vrut să-l gonească pe Ion, că i-a făcut de rușine, noroc că era tata acolo.

— Lasă-l Vasile, a vrut copii, acum îi are, să-și facă familie, o casă, îi mai ajutăm și noi, ce să faci, dacă s-a grăbit, cum era pe vremea noastră, ne cunoșteam la horă și vorbeam un an până să ne luăm.

— Adu, femeie, o cană cu rachiu, nu vezi că punem țara la cale?

Și s-au cinstit și au povestit până au rezolvat toate problemele. Numai cu numele meu nu s-au înțeles. Până a venit mama și a pus piciorul în prag, zicând:

— Pe fata mea o va chema Mioara, va fi o fată bălaie ca tată-su și cuminte și blândă ca mamă-sa. Și sunt brunetă ca mama și rebelă ca tata. Așa am

LIBRIS | We know books

apărut pe lume. După ce am terminat școala m-am dus la oraș, la facultate. Culmea este că era să pățesc și eu la fel ca mama. Dar vremurile s-au schimbat. Eram de felul meu mai băiețoasă, se plângeau mamele că le bat băieții, de fapt mama mi-a zis: să nu te lași bătută mai ales de băieți că vezi ce se întâmplă în lume. Când eram în grajd într-o zi și dădeam apă la vacă a venit Constantin, mă plăcea, m-a pus în fân și a venit peste mine, am întins mâinile și am dat de furca care era lângă mine. L-am împins de pe mine până a căzut în cur. Când m-am ridicat în picioare cu furca în mână, mă știa cam zurlie, s-a speriat așa de tare că a luat-o la fugă. Pe uliță, baba Floarea l-a văzut că ieșise din grajd în fugă și și-a dat seama, mai ales că mă văzuse cu furca în mână zâmbind:

— De ce fugi, Constantine? Ți s-a făcut de femei, nici nu ți-a dat mustața și te dai cocoș?

Când am început facultatea eram virgină, venită de la țară și voiam să păstrez tradiția până în noaptea nunții. Mi-am făcut un principiu din a păstra tradițiile strămoșești. Mi-a plăcut să învăț și tata a fost tare mândru de fata lui că era studentă. De la noi din sat, îi numărai pe degete pe cei care au ajuns la facultate. Stăteam în cameră cu actuala mea prietenă cea mai bună, Luiza. Ea stătea la o mătușă de-a ei care s-a oferit să mă găzduiască și pe mine pe timpul studenției, mai ales că știa că sunt

LIBRIS | We know books

prietena ei cea mai bună și voia să o supravegheze prin mine, nu că ar fi fost o fată cu probleme dar așa credea ea că e mai bine. Eu i-am mulțumit frumos dar am refuzat-o politicos spunându-i că dacă tot sunt studentă o dată în viață vreau să cunosc viața studențească adevărată și reală. Așa a argumentat și Luiza și ne-am cazat amândouă în aceeași cameră la cămin. Și nu s-a supărat pe noi, ba ne-a și ajutat să ne instalăm și atunci ne-a spus că și ea, când a fost studentă, tot la cămin a stat.

După ce am ieșit de la baie am sunat-o pe Luiza, că nu o mai văzusem de mult.

— Ce faci, pisicuțo?

— Bine, mi-era dor de tine, am vrut să te sun.

— Nu vii pe la mine? Am de discutat cu tine.

— Dacă pui de cafea, în zece minute sunt la tine.

— Am pus.

— Am plecat.

LIBRIS | We know books

III

Luiza

Când a sunat la ușă tocmai îmi puneam halatul pe mine, după ce am terminat de aranjat prin casă. După ce a închis ușa s-a lipit de mine și am simțit două mâini mângâindu-mi mijlocul pe sub halat făcându-mi pielea de găină și o limbă caldă și umedă care îmi cotrobăia prin gură făcându-mi inventarul la dinți. Aveam obiceiul destul de rar să ne iubim până la un punct. Ne mai răsfățam și noi.

— Vai, dar ce frumos miroși, dar ce cafea ai făcut, că miroase bine?

— Nici nu știu cum se numește, mi-a dat-o un client, vezi că este și o ciocolată pe masă.

— Sper că te-a plătit.

— Da fi fără grijă. Astea sunt bonus. De acum am început să mă înțeleg cu fiecare în parte în funcție de ce pretenții au.

— Așa, Mi, ia-le banii, măcar dacă tot practici cea mai veche meserie să te alegi și tu cu ceva că

LIBRIS | We know books

vezi că viața e grea. Până o să găsim ceva mai decent trebuie să te menții pe linia de plutire.

— Și când o să găsim ceva mai decent? Mi-au promis mulți dar nimic serios.

— De la ăștia să nu te aștepți la nimic că nu au interes să-și piardă partida de plăcere. Dar parcă ziceai că vrei să-mi spui ceva.

— Că bine zici. Stai să vezi ce mi s-a întâmplat. Și ne-am așezat, eu pe fotoliu, ea pe canapea și între noi măsuța cu cafele și țigările. Aprind o țigară și o întreb:

— Bei ceva?

— Un pahar de suc, te rog.

Aduc sucul și mă așez pe fotoliu.

— Azi dimineață veneam de la muncă, eram obosită și arătam ca dracu după o noapte nedormită și când cobor din autobuz la mine în stație, un individ trecut de 50 de ani se oprește în fața mea, foarte amabil îmi arată buletinul și-mi spune cine este și că își cere scuze și cel mai important de reținut este că vrea să-i povestesc viața mea pentru că i-am inspirat un subiect de roman. S-a oferit să-mi fie confident, să am cui să mă destăinui mai ales când am necazuri. I-am spus că am confidentă pe cea mai bună prietenă a mea și ne spunem una alteia toate bucuriile dar mai ales necazurile.